

Anna Todd

After

#1 Hier begint alles

∞

ISBN 978-90-225-7295-5

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *After*

Vertaling: Jeannet Dekker

Ontwerp oorspronkelijk omslag: Editorial Grupo Planeta

Nederlandse adaptatie: Baqap

Omslagbeeld: Getty Images

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 Anna Todd

All rights reserved.

This edition published by arrangement with the original publisher, Gallery Books, a division of Simon & Schuster, Inc., New York

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Studeren leek me altijd zo belangrijk, zo'n essentieel deel van je eigenwaarde en zo bepalend voor je toekomst. Tegenwoordig vragen mensen eerst waar je hebt gestudeerd en dan pas hoe je heet. Er is me van jongs af aan verteld, of beter gezegd geleerd, dat ik me moest voorbereiden op mijn studie. Het werd bijna een obsessie: alles stond in het teken van die voorbereiding. Al op mijn allereerste dag op de middelbare school werd duidelijk dat alle keuzevakken en ingeleverde opdrachten bepalend waren voor mijn vervolgstudie. En niet zomaar een studie: mijn moeder wilde per se dat ik naar Washington Central University zou gaan, de universiteit waaraan zij ook had gestudeerd, al had ze haar studie niet afgemaakt.

Ik had geen flauw idee dat studeren meer behelsde dan simpelweg veel leren. Ik kon niet weten dat de vakken die ik tijdens mijn eerste semester koos een paar maanden later onbeduidend zouden lijken. In die dagen was ik naïef, en in bepaalde opzichten ben ik dat nog steeds. Maar ik kon niet weten wat er op me wachtte. Toen ik mijn kamernote leerde kennen, voelde ik me heel ongemakkelijk en van mijn stuk gebracht, en dat werd nog erger toen ik haar wilde vrienden leerde kennen. Ze waren zo anders dan de mensen met wie ik was opgegroeid. Hun uiterlijk en volslagen minachting voor elke vorm van structuur maakten me aanvankelijk bang, maar al snel werd ik gegrepen door hun gekte en genoot ik ervan...

En dat was het moment waarop hij mijn hart binnensloep.

Vanaf onze allereerste kennismaking veranderde Hardin mijn leven op manieren waarop geen les of boek me had kunnen voorbereiden. De belachelijke plotlijnen van de films waarvan ik als tiener had genoten werden plotseling mijn werkelijkheid. Zou ik andere keuzes hebben gemaakt als ik had geweten hoe het afliep? Dat weet ik niet. Ik zou

daar graag een duidelijk antwoord op geven, maar dat kan ik niet. Soms ben ik dankbaar en ga ik zo op in de roes van de hartstocht dat er in mijn chaotische gedachten alleen plaats is voor hem. Op andere momenten denk ik aan de pijn die hij me heeft aangedaan, aan het deel van mezelf dat ik heb verloren, en aan die chaotische momenten waarop ik het gevoel had dat mijn hele leven op zijn kop werd gezet, en dan is het antwoord minder duidelijk dan voorheen.

Het enige wat ik zeker weet, is dat niets ooit nog hetzelfde zal zijn, niet nu Hardin mijn leven en hart is binnengestormd.

1

Mijn wekker kan elk moment afgaan. Ik heb de halve nacht wakker gelegen en afwisselend de kieren tussen de plafondplaten geteld en in gedachten mijn collegerooster doorgenomen. Anderen tellen misschien schaapjes, maar ik plan. Mijn gedachten kunnen nooit ophouden met plannen, en vandaag, op de belangrijkste dag van mijn hele achttienjarige bestaan, is dat niet anders.

‘Tessa!’ hoor ik mijn moeder beneden roepen. Kermend rol ik mijn kleine maar comfortabele bed uit. Ik neem de tijd om de hoekjes van mijn laken bij het hoofdeinde in te stoppen omdat dit de laatste ochtend is waarop ik me aan dit deel van mijn dagelijkse routine kan houden. Na vandaag is deze slaapkamer niet langer mijn thuis.

‘Tessa!’ roept ze nogmaals.

‘Ik ben al wakker!’ roep ik terug. Ik hoor beneden kastdeurtjes opengaan en dichtslaan, geluiden die me vertellen dat ze net zo van slag is als ik. Mijn maag trekt pijnlijk samen, en wanneer ik de kraan van de douche opendraai, hoop ik hevig dat die spanning in de loop van de dag zal afzakken. Mijn hele leven heeft in het teken gestaan van de voorbereiding op dit moment: de eerste dag van mijn studie.

De afgelopen jaren heb ik hier zenuwachtig naar uitgekeken. Ik bracht de weekends door met mijn neus in de boeken terwijl mijn leeftijdgenoten uitgingen en dronken werden en al die andere dingen deden waardoor tieners in de problemen komen. Ik niet. Ik was het meisje dat ’s avonds in kleermakerszit in de woonkamer zat te leren, in het gezelschap van haar moeder, die al roddelend naar de shoppingzender keek, op zoek naar manieren om er beter uit te zien.

Toen Washington Central University me per brief liet weten dat ik was aangenomen, was ik buiten zinnen van vreugde en heeft mijn moeder voor mijn gevoel urenlang lopen huilen. Ik zal niet ontkennen

dat ik trots was omdat al dat harde werken zijn vruchten had afgeworpen. Ik was aangenomen op de enige universiteit waarvoor ik me had aangemeld, en vanwege ons lage inkomen had ik recht op zulke hoge studiebeurzen dat ik slechts het minimum hoefde bij te lenen. Ooit had ik me heel even hardop afgevraagd of ik de staat Washington moest verlaten om ergens anders te gaan studeren, maar toen ik zag dat mijn moeder wit wegtrok en bijna een uur lang door de woonkamer bleef ijsberen, zei ik snel dat ik dat niet meende.

Zodra ik onder de waterstraal stap, voel ik iets van de spanning uit mijn stijve spieren wegebben. Ik blijf onder het warme water staan en probeer mijn kalmte te bewaren, maar het tegenovergestelde gebeurt, en ik raak zo afgeleid dat ik tegen de tijd dat ik mijn lijf en mijn haar heb gewassen bijna niet meer genoeg warm water heb om mijn onderbenen te scheren.

Ik wikkel net een handdoek om me heen wanneer ik mijn moeder nogmaals hoor roepen. Ik weet dat het de zenuwen zijn en wil best rekening met haar houden, maar ik neem de tijd om mijn haar te föhnen. Ik besef heel goed dat mijn vertrek haar nerveus maakt, maar ik heb deze dag al maanden geleden tot op de minuut gepland. Slechts een van ons tweeën mag op zijn van de zenuwen, en door me zorgvuldig aan mijn plan te houden zorg ik ervoor dat ik dat niet ben.

Met trillende handen trek ik de rits van mijn jurk dicht. Ik geef niet veel om dat kledingstuk, maar mijn moeder wil graag dat ik het draag. Ten slotte win ik de strijd met de jurk en pak ik mijn lievelingstrui van de binnenkant van mijn kastdeur. Eenmaal aangekleed voel ik me kalmer, totdat ik zie dat er een klein gaatje in de mouw van mijn trui zit. Ik gooi hem op mijn bed en trek mijn schoenen aan, in de wetenschap dat mijn moeder met de seconde zenuwachtiger wordt.

Mijn vriendje, Noah, komt dadelijk hiernaartoe en zal met ons meerijden. Hij is een jaar jonger dan ik, maar hij wordt binnenkort achtien. Hij is superslim, haalt net als ik alleen maar tieners, en – dit vind ik zo geweldig – hij wil volgend jaar ook aan wcu gaan studeren. Ik wilde dat hij nu al mee kon gaan, zeker omdat ik daar geen hond ken, maar gelukkig heeft hij beloofd zo vaak mogelijk op bezoek te komen. Ik hoef alleen maar een fatsoenlijke kamergenote te treffen; dat is mijn enige wens, maar daar heb ik zelf geen invloed op.

‘The-re-saaa!’

‘Mam, ik kom er nu aan. Hou eens op met schreeuwen!’ roep ik op

weg naar beneden. Noah zit tegenover mijn moeder aan tafel en kijkt op zijn polshorloge. Zijn blauwe poloshirt kleurt uitstekend bij het lichtblauw van zijn ogen en zijn blonde haar is perfect met gel in model gebracht.

‘Hoi, studente.’ Hij staat op en laat een opgewekte, perfecte glimlach zien. Hij trekt me stevig tegen zich aan en ik doe mijn mond dicht wanneer ik merk hoe kwistig hij met de aftershave is geweest. Ja, soms overdrijft hij een beetje.

‘Hoi.’ Ik lach al even opgewekt en probeer mijn zenuwen te verbergen door mijn donkerblonde haar in een paardenstaart te binden.

‘Lieverd, als je je haar wilt doen, kunnen we nog wel even wachten,’ zegt mijn moeder zacht.

Ik loop naar de spiegel en knik. Ze heeft gelijk. Mijn haar moet vandaag goed zitten, en natuurlijk zal ze me daaraan herinneren. Ik had het moeten krullen zoals zij het graag ziet, als een afscheidscadeautje voor haar.

‘Ik zet je tassen wel in de auto,’ biedt Noah aan. Hij steekt zijn hand uit, zodat mijn moeder hem de sleutels kan geven. Na een snelle zoen op mijn wang loopt hij de kamer uit, met mijn tassen in zijn handen en mijn moeder op zijn hielen.

Een tweede poging om mijn haar te doen geeft betere resultaten dan de eerste, en ik borstel voor de laatste keer de pluisjes van mijn grijze jurk.

Wanneer ik naar de auto loop, die uitpuilt van mijn spullen, dansen de vlinders in mijn buik en ben ik blij dat we een rit van twee uur voor de boeg hebben zodat ze kunnen verdwijnen.

Ik weet absoluut niet wat ik van het studentenleven moet verwachten en kan opeens maar aan één ding denken: zal ik wel vrienden krijgen?

2

Ik wilde dat ik kon zeggen dat het vertrouwde landschap van Midden-Washington me onderweg tot rust bracht, of dat ik bij elk bord dat ons vertelde dat we onze bestemming naderden door een gevoel van avontuur werd gegrepen, maar om eerlijk te zijn verkeerde ik in een roes en kon ik alleen maar obsessief zitten plannen. Ik weet niet eens waar Noah het allemaal over had, ik weet alleen dat hij me gerust probeerde te stellen en het spannend voor me vond.

‘Daar zijn we dan!’ roept mijn moeder enthousiast wanneer we door een stenen poort de campus op rijden. In het echt ziet het er net zo fantastisch uit als in de folders en op de website, en ik ben meteen behoorlijk onder de indruk van de elegante gebouwen. Het wemelt er van de mensen, wel honderden: ouders die afscheid nemen van hun kinderen, groepjes eerstejaars die van top tot teen in kleding van wcu zijn gestoken, een paar verdwaalde en verwarde laatkomers. Het formaat van de campus is een tikkeltje intimiderend, maar ik hoop dat ik me hier over een paar weken thuis voel.

Mijn moeder wil per se samen met Noah en mij de oriëntatiebijeenkomst voor de eerstejaars bijwonen en slaagt erin drie uur lang te blijven glimlachen. Noah zit net als ik aandachtig te luisteren.

‘Voordat we vertrekken, wil ik graag je kamer zien. Ik wil er zeker van zijn dat alles in orde is,’ zegt mijn moeder zodra de oriëntatie achter de rug is. Haar blik glijdt vol afkeuring over het oude gebouw. Ze weet altijd overal de nadelen in te ontdekken, maar Noah weet de stemming met een lach te verlevendigen en mijn moeder klaart weer op.

‘Ik kan gewoon niet geloven dat je gaat studeren! Mijn enige dochter gaat het huis uit om te studeren,’ zegt ze geroerd. Ze bet de huid onder haar ogen, maar zorgt ervoor dat haar make-up niet uitloopt. Noah loopt achter ons aan door de gangen en draagt mijn tassen.

‘We moeten naar B22... en dit is gebouw c,’ zeg ik, maar dan zie ik gelukkig een grote B op de muur staan.

‘Hiernaartoe,’ zeg ik, net wanneer mijn moeder de andere kant op wil gaan. Ik ben blij dat ik niet veel heb meegebracht – een paar kleren, een deken, sommige van mijn lievelingsboeken – zodat Noah niet veel hoeft te sjouwen en ik niet veel hoeft uit te pakken.

‘B22,’ zegt mijn moeder verongelijkt. Als je bedenkt hoeveel we moeten lopen, had ze beter schoenen met minder hoge hakken kunnen aantrekken. Aan het einde van een lange gang blijf ik staan voor een oude houten deur en steek mijn sleutel in het slot. De deur zwaait krakend open en mijn moeder hapt luid naar adem. De kamer is klein, met twee kleine bedden en twee bureaus. Het duurt even, maar dan zie ik waarom mijn moeder zo ontzet reageert: de ene helft van de kamer is bedekt met posters van bands waarvan ik nog nooit heb gehoord, foto’s van gezichten vol piercings en lijven vol tatoeages. En dan ligt er ook nog een meisje op een van de bedden, een meisje met knalrood haar. Haar ogen zijn omringd door een dikke laag zwarte eyeliner en haar armen zitten vol kleurige tatoeages.

‘Hoi,’ zegt ze, met een glimlach die ik tot mijn eigen verbazing behoorlijk boeiend vind. ‘Ik ben Steph.’ Ze komt half overeind, steunend op haar ellebogen, zodat haar borsten tegen haar dichtgeregen topje worden gedrukt. Ik geef zachtjes een schop tegen Noahs schoen omdat zijn blik afdwaalt naar haar decolleté.

‘H-hoi, ik ben Tessa,’ zeg ik met verstikte stem. Ik vergeet helemaal mijn goede manieren.

‘Hoi, Tessa, leuk je te leren kennen. Welkom op wcu, waar de kamers klein zijn en de feesten groots.’ Het meisje met het knalrode haar toont ons een nog bredere lach en legt dan schaterend haar hoofd in haar nek bij het zien van onze ontzette gezichten. Mijn moeders mond is zo ver opengevallen dat haar kin bijna de grond raakt en Noah schuifelt ongemakkelijk heen en weer. Steph loopt naar ons toe, blijft vlak voor ons staan en slaat haar magere armen om me heen. Ik blijf als verstijfd staan, verbijsterd door haar vriendelijkheid, maar dan beantwoord ik haar hartelijke gebaar. Net wanneer Noah mijn tassen neerzet, wordt er op de deur geklopt, en ik hoop maar dat dit een of andere grap is.

‘Binnen!’ roept mijn kamergenote. De deur gaat open, en nog voordat ze hallo kan zeggen, lopen er twee jongens naar binnen.

Jongens op de kamers van de meisjes? Op de eerste dag? Misschien was het toch niet zo'n goed idee om naar Washington Central te gaan. Of misschien had ik mijn kamergenote eerst moeten natrekken? Aan de gekwelde uitdrukking op mijn moeders gezicht kan ik zien dat zij hetzelfde denkt. Het arme mens ziet eruit of ze elk moment van haar stokje kan gaan.

'Hoi, ben jij Stephs nieuwe kamergenote?' vraagt een van de jongens. Zijn blonde haar, doorschoten met bruin, staat rechtop en zijn armen zitten onder de tatoeages. De ringen in zijn oren zijn zo groot als stuivers.

'Eh... ja. Ik ben Tessa,' weet ik uit te brengen.

'Ik ben Nate. Je hoeft niet zo nerveus te kijken,' zegt hij lachend. Hij steekt zijn hand uit en raakt mijn schouder aan. 'Je vindt het hier vast geweldig.' Ondanks zijn woeste uiterlijk is zijn uitdrukking warm en uitnodigend.

'Ik ben zover, jongens.' Steph pakt een zware zwarte tas van haar bed. Mijn blik gaat naar de andere jongen, die bruin haar heeft dat dik en golvend rond zijn gezicht valt en alleen zijn voorhoofd vrijlaat. Hij heeft allerlei metaal in zijn wenkbrauw en zijn lip en ik zie dat de armen die uit zijn zwarte t-shirt steken ook onder de tattoos zitten: er is geen centimeter onbedekte huid te zien. In tegenstelling tot de tatoeages van Steph en Nate zijn die van hem vooral zwart, grijs en wit. Hij is lang en slank en ik weet dat het onbeleefd is om hem zo aan te starren, maar ik kan er niets aan doen.

Ik verwacht dat hij zichzelf in navolging van zijn vriend zal voorstellen, maar hij rolt slechts geërgerd en zonder iets te zeggen met zijn ogen en haalt een mobieltje uit de zak van zijn strakke zwarte jeans. Hij is duidelijk minder vriendelijk dan Steph en Nate, maar hij is wel aantrekkelijker. Ik kan mijn ogen bijna niet van hem afhouden, me vaag bewust van het feit dat Noah naar me staat te kijken. Ten slotte ruk ik mijn blik los en probeer ik de indruk te wekken dat ik uit pure ontzetting stond te staren.

Want dat is toch ook zo?

'Tot later, Tessa,' zegt Nate, en ze lopen allemaal de kamer uit. Ik adem uit. De afgelopen paar minuten waren ongemakkelijk, en dan druk ik me nog zacht uit.

'Ik ga een nieuwe kamer voor je regelen!' barst mijn moeder los zodra de deur in het slot valt.

‘Nee, dat hoeft niet.’ Ik slaak een zucht. ‘Het geeft niet, mam.’ Ik probeer mijn zenuwen te verbergen. Ik weet niet of dit gaat werken, maar het laatste wat ik wil, is dat mijn dominante moeder op mijn allereerste dag hier moeilijk gaat lopen doen. ‘Ik heb het sterke vermoeden dat ze niet al te vaak thuis zal zijn.’ Ik probeer zowel haar als mezelf te overtuigen.

‘Nee, we gaan nu een andere kamer voor je regelen.’ Haar verzorgde verschijning botst met haar woedende gezicht; haar lange blonde haar hangt over één schouder, maar elke krul zit nog op zijn plaats. ‘Jij gaat geen kamer delen met iemand die zomaar jongens binnenlaat, en dan ook nog van dat gajes!’

Ik kijk haar in haar grijze ogen en kijk dan naar Noah. ‘Mam, toe, laten we het even aankijken. Alsjeblieft,’ zeg ik smekend. Ik wil gewoon niet denken aan al die heisa als ik nu nog van kamer wil wisselen. Dat zou zo gênant zijn.

Mijn moeder kijkt nogmaals om zich heen, naar de helft van de kamer die door Steph is ingericht, en laat dan door woest te snuiven merken dat het duistere thema haar niet bevalt. ‘Goed dan,’ snauwt ze me tot mijn verbazing toe. ‘Maar voor mijn vertrek wil ik je nog wel het een en ander duidelijk maken.’

3

Een uur later, nadat ik heb zitten luisteren naar mijn moeders waarschuwingen over de gevaren van feestjes en studenten – waarbij ze woorden gebruikte die Noah en ik niet van haar gewend zijn – maakt ze zich eindelijk klaar om te vertrekken. Na een snelle omhelzing en zoen, zoals haar gewoonte is, zegt ze tegen Noah dat ze in de auto op hem zal wachten en loopt ze de kamer uit.

‘Het zal wennen zijn om je niet meer elke dag te zien,’ zegt hij zacht. Hij trekt me in zijn armen. Ik adem de geur in van de aftershave die ik hem twee jaar achter elkaar met Kerstmis heb gegeven en slaak een zucht. Er hangt nu niet langer zo’n wolk om hem heen, en ik beseft dat ik zijn geur en de vertrouwdheid die ermee gepaard gaat zal missen, al heb ik er in het verleden nog zo vaak over geklaagd.

‘Voor mij ook, maar we kunnen elkaar elke dag spreken,’ beloof ik. Ik sla mijn armen steviger om zijn lijf en druk mijn gezicht in zijn nek. ‘Ik wou dat je dit jaar ook al ging studeren.’ Noah is slechts een paar centimeter langer dan ik, maar ik vind het fijn dat hij geen kop groter is. Mijn moeder plaagde me er vroeger altijd mee en beweerde dat een man bij elke leugen die hij vertelde twee centimeter langer werd. Mijn vader was lang, dus ik kan er niet te veel tegen inbrengen.

Noah strijkt met zijn lippen langs de mijne... en op dat moment hoor ik buiten een claxon.

Noah maakt zich lachend van me los. ‘Je moeder. Ze is nogal vasthoudend.’ Hij geeft me een zoen op mijn wang en loopt snel naar de deur. ‘Ik bel je vanavond!’

Eenmaal alleen denk ik niet langer dan een paar seconden na over zijn haastige vertrek en begin dan mijn tassen uit te pakken. Het duurt niet lang voordat de helft van mijn kleren keurig opgevouwen in een van de kleine ladekasten ligt en de andere helft netjes in mijn kast